

MARA CHELCIOIU

TABĂRA ANTIDROG

MERIDIANE
PRINT

2021

*Această carte este inspirată
dintr-o întâmplare reală care
a avut loc în Tabăra Antidrog,
acum zece ani, în 2009.*

I

*Și despre ce nu voi avea
curajul să trăiesc, voi scrie.*

— Ai promis că o să faci orice... De fapt, ai promis că o să faci totul, TOTUL ca să te vindeci.

— Am promis că fac totul ca să mă ierți.

— Nu am pentru ce să te iert.

— Atunci, ce căutăm aici?

— Te rog.

— Mă rogi ce?

— Potolește-te!

Invariabil, totul se reduce la a mă potoli. Fie explicit, punctual, fie la nivel general. Dacă fac un sondaj printre cunoscuți, aproape de 95% mi-ar spune să mă potolesc. Mama e cap de afiș.

Îmi port frustrarea cu stea în frunte, cu toată râvna unor buze strânse, încordate. Ba îmi târșâi și picioarele, deși e un gest care-mi repugnă, îmi ridică părul pe mâini și țâțâi când îl aud la altcineva, doar ca să demonstrez că nu îmi convine.

Trecem prin cel mai bogat cartier al orașului și, din obișnuință, smulg câte o frunză din fiecare curte. Îmi e cald de mor, tricoul s-a lipit de mine și îmi imaginez cum broboanele de transpirație formează un colier pe fruntea mea. Transpirația înobilează fraierii care merg prin căldură, îmi zic și pufnesc în răs. Mare prostie. Mare greșală.

Mai că-mi vine să-mi acopăr gura cu palma; am îndrăznit să pufnesc în răs. Nu mi-a interzis-o nimeni explicit, dar de când cu accidentul, pășesc pe vârfuri în casă, mă țin cu ochii de podea și încerc să fac pe umbra, să-mi lepăd greutatea și să mă camuflez în mobilă.

Mi-a scăpat, mi-a scăpat, asta e, o las mai moale cu târșăitul pentru un timp.

Mă uit la mama. Gura ei arată de parcă tocmai a pierdut un oftat și îi pare rău. Știu că e imposibil, dar de două săptămâni, de când m-am întors acasă, mi se pare că i-au mai crescut niște fire albe. Din când în când, se trage de breteaua rochiei de parcă i-ar fugi de pe umăr, deși e-atât de strânsă, că i-a săpat șanțuri în piele. Așa face ea când e stânjenită. Câteodată cred că așa s-a născut, stânjenită și, dacă tot a comis-o pe-asta, măcar restul vieții ei să nu mai supere pe nimeni. Și am apărut eu. Și i-am dat eu motive să fie stânjenită.

Țin minte că, pe la începutul primăverii, ne-am plimbat mai pe-aici, doar pentru a privi casele. Înfloriseră magnoliile și ochii i s-au îngustat a lăcomie – *Dac-aș lua și eu o ramură, să o plantăm în ghiveci?* – apoi a rânjit strengărește și vântul i se juca

prin păr supărându-i fruntea. *Ei, ce zici? Nu merităm și noi o magnolie frumoasă?*

Ba da, ar fi trebuit să-i spun, în loc s-o dojenesc și să-mi dau ochii peste cap, într-un amestec de rușinare și nerăbdare. Ar mai fi trebuit și să mă urc pe gard, să rup ramura, s-o prind pe mama de mână și să fugim râzând cât ne țineau picioarele, deși nimeni nu ne-ar fi văzut sau auzit. Apoi să oprim în spatele tribunalului, la terasă și să ne luăm o înghețată.

— Ce-ar fi mers o înghețată, mă aud spunând cu voce tare. Mă uit iar la mama. Ea nu-și dă ochii peste cap, se uită la mine și zâmbește trist.

Câteodată cred că se întrebă: *oare tu chiar nu-ți dai seama ce s-a întâmplat?* Îmi dau, chiar îmi dau, dar prefer să nu mă gândesc la asta. La vârste mici, cred că te speli mai ușor pe mâini de sângele altuia.

Parcă nu erau chiar atât de mult case în martie. Sau nu erau așa de înalte. Sau nu erau așa de albe. Sau nu erau așa de înghesuite. N-aș avea de unde să știu, noi locuim la demisol, lângă fabrici, în partea opusă a orașului. De fapt, e chiar la limită de-a fi considerată în oraș. E la limită, ca tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni. Pe buze îmi înflorește un alt zâmbet și îl alung repede cu mâna, ca pe muște.

— Auzi? De unde crezi că are atâția bani un..., aici oscilez un pic, mă scarpin în cap, îmi adun cu limba cuvintele din cerul gurii și îmi iese c-un plescăit: cititor de aure?

N-am vrut deloc să sune a batjocură de data asta, dar vocea mea și-a pus automat pălăria de ironie și iată... Nimic bun.

— El chiar ajută oamenii, să știi. Sau cel puțin așa am auzit. Vocea ei cade parcă de sus, și-o culege cu degetele, își frământă tâmplele. A obosit, am obosit-o și o-ncearcă o migrenă.

Se oprește brusc; e și mai supărată.

— Am trecut de casă. Lasă-mă, te rog, să fiu atentă.

Și am lăsat-o, n-am mai zis nimic. Mă uitam numai în jos, număram șiroaiele de transpirație care-mi curgeau pe spate și, cu degetele, răsuceam o ață care atârna de tricou. O ocupație destul de nobilă când vrei să te cufunzi în asfalt și să te faci nevăzut.

— Uite-o, am ajuns! Și fără să-și dea seama, i se pierde pe buze: nu e așa mare, ca celelalte.

Îmi explic ușor de ce-am trecut de ea prima dată. Între două case-așa înalte, asta mică pare un fel de magazie cu geamuri. E o casă bătrânească, nu m-ar mira ca prin pereți să auzi foșnetul fânului.

Trag poarta spre mine și simt cum metalul îmi arde podul palmei. Nu mai zic nimic, am zis deja destule. Mama îmi zâmbeste încurajator, intru în curte.

Nu e deloc cum mă așteptam. Nu mă așteptam, de fapt, la nimic.

Singura dată când am mai auzit de vindecători de aure am râs doar, i-am pus pe același raft cu vrăjitoarele și găinile.

De data asta, trebuie să intru în joc, așa că mă concentrez: *Aura* mea e intimidată de mediul nou.

Aura mea crede că e casă de chirpici.

Aura mea pășește temătoare.

Aura mea a văzut ceva scârbos pe jos și speră că n-a călcat în el.

Am avut o colegă Aura în generală. Am auzit că ia mulți bani și stă pe cameră toată ziua. Gata, n-a funcționat.

— Bună ziua! Știam că veți veni.

— Da, aveam programare, spun eu scurt, bă-tând moneda pe fiecare cuvânt.

Mama tușește scurt și mă împinge spre *Doctorul de Aure*.

— N-o luați în seamă. E... prima oară.

O, Doamne.

Dau din cap resemnat și merg în urma lui. In-trăm în casă. La intrare e un covor țesut din cârpe, din acelea cum aveam și la țară.

— Nu vă sfiți. Cu încredere. Aceasta este cheia: CU-ÎN-CRE-DE-RE!

Pereții au țepișori de vopsea și o dungă orizontală îi traversează dintr-un capăt într-altul. Povestea covorului țesut din cârpe se repetă și pe holul lung, umbros. E răcoare în casă și tălpile mele îi sunt recunoscătoare.

Aura mea se închină respectuos.

Aura mea are tălpile reci.

Mergem în șir indian. Respirăm cu pauze, nu vrem să deranjăm. Ne oprim în fața unei camere spa-țioase, cu pereții de un gri-marونی și aceiași țepișori se preling pe pereți. Îmi lasă impresia de peșteră. Sta-lactite? Stalacmite? Cum era?

În mijlocul camerei tronează o bibliotecă: parcă pereții au împins-o spre centru, ca să poată să respi-re. Nu văd tablouri, nu văd fotografii, doar câteva mileuri gălbejite și cărți cu coperta roasă. Pe geamul semiopac sunt scrijelite arabescuri complicate.

Doctorul îmi face semn să mă așez în fața lui, la birou. Mama e poftită să ocupe un loc în lateral, pe un scaun fără spătar. Cam puțin respect pentru un martor mut.

O vreme, nimeni nu vorbește. Stomacul meu stresat începe să se agite și să schiaune. Mă întreb dacă se aude.

Oare ar trebui să zic ceva? Încep eu?

M-aș întoarce către mama, să-i pun o întrebare din iriși, dar poziția strategică ar crește penibilul situației.

Doctorul mă fixează cu privirea. Dumnezeuule, omul ăsta nu clipește. Respirațiile lui lungi se rostogolesc în fuioare spre mine, ca un fum gros, ca un abur. Ochelarii lui rotunzi au picături de ploaie pe la colțuri. Nu mai e răcoare, parcă e chiar cald. Transpirația își caută drum pe sub omoplați, pe șină, în spatele genunchilor. O fi de la aură? Parcă îmi bate inima mai repede.

A închis ochii. Și-a împreunat degetele.

Îmi aduc aminte, când eram mică, făceam și eu așa, apoi îmi eliberam doar degetele mari și le roteam unul în jurul celuilalt, rapid. I se zicea croșetat. O făceau toți cei din neam, de pe linie cu mama.

A oftat lung. Și-a mutat privirea către mama. A oftat iar.

— E multă durere aici, a zis.

N-o vedeam pe mama, dar știam că vorbele astea răsuflăte i-au ajuns direct la inimă. E ceva ce ea n-ar fi reușit să spună niciodată. N-ar fi reușit nici într-o mie de ani să spună, să-mi spună: *M-ai făcut să simt multă durere.* Și cu mâinile pe inimă: — *E multă durere aici.*